

31999L0044

L 171/12

SLUŽBENI LIST EUROPSKIH ZAJEDNICA

7.7.1999.

DIREKTIVA 1999/44/EZ EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA**od 25. svibnja 1999.****o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu**

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegov članak 95.,

uzimajući u obzir prijedlog Komisije ⁽¹⁾,uzimajući u obzir mišljenje Gospodarskog i socijalnog odbora ⁽²⁾,u skladu s postupkom utvrđenim u članku 251. Ugovora s obzirom na zajednički tekst koji je Odbor za mirenje odobrio 18. svibnja 1999. ⁽³⁾,

- (1) Budući da se u članku 153. stavcima 1. i 3. Ugovora utvrđuje da bi Zajednica trebala doprinijeti postizanju visoke razine zaštite potrošača putem mjera koje usvaja u skladu s njegovim člankom 95.;
- (2) Budući da unutarnje tržište obuhvaća područje bez unutarnjih granica na kojem je zajamčeno slobodno kretanje roba, osoba, usluga i kapitala; budući da se slobodno kretanje roba ne odnosi samo na poslovne transakcije nego i na privatne transakcije pojedinaca; budući da to podrazumijeva da potrošači s prebivalištem u jednoj državi članici trebaju biti u stanju slobodno kupovati robu na državnom području druge države članice na osnovi minimalnog broja jednoobraznih poštenih pravila koja uređuju prodaju robe široke potrošnje;
- (3) Budući da su zakoni država članica koji se odnose na prodaju robe široke potrošnje prilično različiti, iz čega proizlazi da se nacionalna tržišta robe široke potrošnje međusobno razlikuju i da tržišna utakmica među trgovcima može biti narušena;
- (4) Budući da potrošači koji žele iskoristiti prednosti velikog tržišta kupujući robu i u drugim državama članicama, a ne samo u državi svojeg boravišta, imaju bitnu ulogu u dovršavanju izgradnje unutarnjeg tržišta; budući da treba spriječiti umjetno obnavljanje granica i razbijanje tržišta u izolirane cjeline; budući da su mogućnosti dostupne potrošačima znatno proširene novim komunikacijskim tehnologijama koje omogućuju lak pristup distribucijskim sustavima u drugim državama članicama ili u trećim zemljama; budući da u pomanjkanju minimalne usklađenosti pravila koja uređuju uvjete prodaje robe široke potrošnje postoje rizici da razvoj prodaje robe putem novih tehnologija daljinske komunikacije bude spriječen;

- (5) Budući da će se stvaranjem minimalnog broja zajedničkih pravila potrošačkog prava, koja vrijede bez obzira na to gdje se roba unutar Zajednice kupuje, ojačati povjerenje potrošača i omogućiti im da iskoriste unutarnje tržište najbolje što je moguće;
- (6) Budući da se glavne poteškoće na koje potrošači nailaze i glavni izvor sporova s trgovcima odnose na neusklađenost robe s ugovorom; budući da je zbog toga primjereno približiti nacionalna zakonodavstva koja u tom pogledu uređuju prodaju robe široke potrošnje, a da se pritom ipak ne krše odredbe i načela nacionalnog prava o ugovornoj i izvanugovornoj odgovornosti;
- (7) Budući da roba mora, prije svega, biti u skladu s ugovornim specifikacijama; budući da se načelo usklađenosti s ugovorom može smatrati zajedničkim u raznim nacionalnim pravnim tradicijama; budući da u nekim nacionalnim pravnim tradicijama nije moguće osloniti se samo na to načelo da bi se osigurala minimalna razina zaštite potrošača; budući da bi, posebno kod takvih nacionalnih pravnih tradicija, dodatne zakonske odredbe na nacionalnoj razini bile korisne kako bi se osigurala zaštita potrošača u slučajevima kada stranke ne dogovore nikakve posebne ugovorne uvjete ili kada stranke sklope ugovorne uvjete ili sporazume u kojima se od prava potrošača izravno ili neizravno odustaje ili se ona ograničavaju i koji, u mjeri u kojoj ta prava proizlaze iz ove Direktive, nisu obvezujući za potrošača;
- (8) Budući da je, kako bi se olakšala primjena načela usklađenosti s ugovorom, korisno uvesti oborivu pretpostavku o usklađenosti s ugovorom koja obuhvaća većinu uobičajenih situacija; budući da ta pretpostavka ne ograničava načelo slobode ugovaranja; budući da, k tome, u odsutnosti posebnih ugovornih uvjeta, kao i kad se primjenjuje klauzula o minimalnoj zaštiti, elementi spomenuti u toj pretpostavci mogu se koristiti kod utvrđivanja neusklađenosti robe s ugovorom; budući da kvaliteta i funkcionalnost robe koje potrošači mogu razumno očekivati ovisi između ostalog i o tome je li roba nova ili rabljena; budući da su elementi koji se navode u pretpostavci kumulativni; budući da, ako su okolnosti slučaja takve da bilo koji pojedinačni element čine očito neprikladnim, preostali elementi pretpostavke unatoč tome ostaju i nadalje primjenjivi;
- (9) Budući da za usklađenost robe s ugovorom trgovac treba biti odgovoran izravno potrošaču; budući da je to rješenje tradicionalno uključeno u pravni poredak država članica; budući da unatoč tomu trgovac treba imati slobodu da, u skladu s nacionalnim pravom, iskoristi pravne lijekove protiv proizvođača, prethodnog trgovca u istom ugovornom lancu ili bilo kojeg drugog

⁽¹⁾ SL C 307, 16.10.1996., str. 8.
i SL C 148, 14.5.1998., str. 12.

⁽²⁾ SL C 66, 3.3.1997., str. 5.

⁽³⁾ Mišljenje Europskog parlamenta od 10. ožujka 1998. (SL C 104, 6.4.1998., str. 30.), Zajedničko stajalište Vijeća od 24. rujna 1998. (SL C 333, 30.10.1998., str. 46.) i Odluka Europskog parlamenta od 17. prosinca 1998. (SL C 98, 9.4.1999., str. 226.). Odluka Europskog parlamenta od 5. svibnja 1999. Odluka Vijeća od 17. svibnja 1999.

posrednika, osim ako se odrekao toga prava; budući da ova Direktiva ne utječe na načelo slobode sklapanja ugovora između trgovca, proizvođača, prethodnog prodavača ili bilo kojeg drugog posrednika; budući da pravila koja određuju protiv koga i kako trgovac može ostvariti zaštitu svojih prava treba odrediti nacionalnim pravom;

- (10) Budući da bi, u slučaju neusklađenosti robe s ugovorom, potrošač trebao imati pravo na besplatno dovođenje robe u stanje usklađenosti s ugovorom, birajući bilo popravak bilo zamjenu, ili, ako to izostane, na umanjene cijene ili na razvrgnuće ugovora;
- (11) Budući da potrošač od trgovca kao prvo može tražiti popravak ili zamjenu robe, osim ako su takva rješenja neprikladna ili nisu u razmjeru s vrijednošću; budući da pitanje nerazmjera treba objektivno utvrditi; budući da rješenje ne bi bilo u razmjeru s vrijednošću ako bi namevalo, u usporedbi s drugim rješenjem, nerazumne troškove; jer da bi se moglo utvrditi da su troškovi nerazumni, troškovi jednog rješenja moraju biti znatno viši od troškova koje bi zahtijevalo drugo rješenje;
- (12) Budući da u slučajevima neusklađenosti trgovac uvijek može ponuditi potrošaču, kao nagodbu, bilo koji pravni lijek koji mu je na raspolaganju; budući da je na potrošaču da odluči hoće li prihvatiti ili odbaciti taj prijedlog;
- (13) Budući da bi, kako bi se omogućilo potrošačima da iskoriste prednosti unutarnjeg tržišta i kupuju robu široke potrošnje u drugim državama članicama, trebalo preporučiti da, u interesu potrošača, proizvođači robe široke potrošnje koja se prodaje u više država članica proizvodu prilože popis s barem jednom adresom na koju se može obratiti u svakoj državi članici u kojoj se taj proizvod prodaje;
- (14) Budući da upućivanja na rok isporuke ne podrazumijevaju da države članice moraju promijeniti svoja pravila o prijelazu rizika;
- (15) Budući da države članice mogu predvidjeti da svaki povrat novca potrošaču može biti umanjen uzimajući u obzir korist koju je potrošač imao od robe od kada mu je bila isporučena; budući da se detaljni postupak o tome kako se izvršava raskid ugovora može utvrditi u nacionalnom pravu;
- (16) Budući da zbog specifične prirode rabljene robe uglavnom nije moguće izvršiti zamjenu; budući da, stoga, za tu robu pravo potrošača na zamjenu općenito nije dostupno; budući da za takvu robu države članice mogu omogućiti strankama ugovaranje kraćih razdoblja odgovornosti;
- (17) Budući da je uputno ograničiti razdoblje u kojem je trgovac odgovoran za bilo kakvu neusklađenost koja postoji u trenutku isporuke robe; budući da države

članice mogu također propisati ograničenje razdoblja u kojem potrošači mogu iskoristiti svoja prava, pod uvjetom da istek takvog razdoblja nije unutar roka od dvije godine od trenutka isporuke; budući da tamo gdje, prema nacionalnom zakonodavstvu, vrijeme od kojeg počinje ograničeno razdoblje odgovornosti nije vrijeme isporuke robe, ukupno trajanje ograničenog razdoblja propisano nacionalnim pravom ne može biti kraće od dvije godine od trenutka isporuke;

- (18) Budući da države članice mogu predvidjeti suspenziju ili prekid razdoblja tijekom kojeg bilo kakva neusklađenost mora postati očita i, kada je to primjenjivo i u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom, vremensko ograničenje u slučaju popravka, zamjene ili pregovora između trgovca i potrošača radi postizanja prijateljske nagodbe;
- (19) Budući da državama članicama treba biti dopušteno da određuju rok u kojem potrošač mora obavijestiti trgovca o bilo kakvoj neusklađenosti; budući da države članice mogu osigurati višu razinu zaštite potrošača time što neće uvesti takvu obvezu; budući da u svakom slučaju, na cijelom području Zajednice potrošači trebaju imati na raspolaganju rok od najmanje 2 mjeseca u kojem mogu obavijestiti trgovca o postojanju neusklađenosti;
- (20) Budući da bi se države članice trebale zaštititi da utvrđivanjem takvog roka ne stave u nepovoljan položaj potrošače koji kupuju izvan granica svoje zemlje; budući da sve države članice trebaju obavijestiti Komisiju kako one provode ovu odredbu; budući da Komisija treba pratiti utjecaj koji raznolika primjena ove odredbe ima na potrošače i na unutarnje tržište; budući da bi obavijesti koje se odnose na primjenu ove odredbe od strane država članica trebale biti dostupne drugim državama članicama i potrošačima i udrugama potrošača na cijelom području Zajednice i da zbog toga u *Službenom listu Europskih zajednica* treba objaviti kratak pregled stanja u svim državama;
- (21) Budući da je, za pojedine kategorije robe, česta praksa kod trgovaca i proizvođača da nude jamstva za proizvode za slučaj bilo kakvog nedostatka koji postane očit unutar određenog razdoblja; budući da takva praksa može stimulirati tržišnu utakmicu; budući da, premda takva jamstva predstavljaju zakonite marketinške alate, ona ne smiju potrošače dovoditi u zabludu; budući da, kako bi se osiguralo da potrošači ne budu dovedeni u zabludu, jamstva trebaju sadržavati određene informacije, uključujući i izjavu da to jamstvo nema utjecaja na zakonska prava potrošača;
- (22) Budući da stranke ne mogu međusobnim sporazumom ograničiti niti otkloniti prava koja su zajamčena potrošačima jer bi u suprotnom slučaju bila zapriječena zajamčena pravna zaštita; budući da se ovo načelo također treba primjenjivati i na klauzule koje impliciraju da je potrošač bio svjestan neke neusklađenosti u pogledu

robe koja je postojala u trenutku sklapanja ugovora; budući da se zaštita zajamčena potrošačima prema ovoj Direktivi ne smije smanjivati na temelju činjenice da je kao pravo primjenjivo na ugovor izabrano pravo države nečlanice;

- (23) Budući da se iz zakonodavstva i sudske prakse u ovom području vidi da se u raznim državama članicama pridaje sve veća važnost osiguranju visoke razine zaštite potrošača; budući da bi, s obzirom na taj trend i iskustava stečena u primjeni ove Direktive, moglo biti potrebno predvidjeti još opsežnije usklađivanje, posebno tako da se predvidi izravna odgovornost proizvođača za nedostatke za koje je odgovoran;
- (24) Budući da državama članicama treba biti dopušteno usvajanje ili zadržavanje na snazi strožih odredaba u području na koje se odnosi ova Direktiva kako bi se osigurala i viša razina zaštite potrošača;
- (25) Budući da, prema preporuci Komisije od 30. ožujka 1998. o načelima primjenjivima na tijela odgovorna za izvansudsku nagodbu kod potrošačkih sporova ⁽¹⁾, države članice mogu osnivati tijela koja osiguravaju nepristrano i učinkovito rješavanje reklamacija u nacionalnom i prekograničnom kontekstu i koja potrošači mogu koristiti kao posrednike;
- (26) Budući da je, u svrhu zaštite zajedničkih interesa potrošača, prikladno ovu Direktivu dodati na popis direktiva sadržanih u Prilogu Direktivi 98/27/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. svibnja 1998. o sudskim nalogima za zaštitu interesa potrošača ⁽²⁾,

DONIJELI SU OVU DIREKTIVU:

Članak 1.

Područje primjene i definicije

1. Svrha je ove Direktive približavanje zakona i drugih propisa država članica u odnosu na određene aspekte prodaje robe široke potrošnje i povezana jamstva radi osiguranja minimalne razine zaštite potrošača u kontekstu unutarnjeg tržišta.
2. Za potrebe ove Direktive:
- (a) *potrošač*: znači bilo koja fizička osoba koja, u ugovorima na koje se odnosi ova Direktiva, djeluje u svrhe koje nisu u vezi s njegovom poslovnom niti profesionalnom djelatnošću;
- (b) *roba široke potrošnje*: znači svaki materijalni prenosivi predmet, osim:
- robe koja se prodaje putem prisilnog izvršenja sudskog naloga ili na drugi način prema zakonskom ovlaštenju,
  - vode i plina kada nisu pakirani za prodaju u točno određenom volumenu ili količini,
  - električnu struju;

- (c) *trgovac*: znači bilo koja fizička ili pravna osoba koja, prema ugovoru, prodaje robu široke potrošnje u okviru svoje poslovne ili profesionalne djelatnosti;
- (d) *proizvođač*: znači onaj koji je izradio robu široke potrošnje, uvoznik robe široke potrošnje na područje Zajednice ili bilo koja osoba koja se predstavlja kao proizvođač time što na robu široke potrošnje stavlja svoje ime, zaštitni znak ili drugi razlikovni znak;
- (e) *jamstvo*: znači bilo koja obveza koju trgovac preuzme prema potrošaču, bez dodatnih troškova, da će izvršiti povrat plaćenog novca ili robu zamijeniti, popraviti ili postupiti s robom na drugi način ako ona ne odgovara specifikaciji navedenoj u izjavi o jamstvu ili u reklamnom oglašavanju te robe;
- (f) *popravak*: znači dovođenje nekog proizvoda robe široke potrošnje u stanje usklađenosti s prodajnim ugovorom, u slučaju kada je utvrđen nedostatak.

3. Države članice mogu odrediti da se izraz „roba široke potrošnje” ne odnosi na rabljenu robu koja se prodaje na javnim dražbama kojima potrošači imaju priliku osobno prisustvovati.

4. Ugovori za isporuku robe široke potrošnje koja se tek proizvodi ili izrađuje također se smatraju prodajnim ugovorima u svrhu ove Direktive.

Članak 2.

Sukladnost s ugovorom

1. Trgovac mora potrošaču isporučiti robu koja je u skladu s prodajnim ugovorom.
2. Za robu široke potrošnje podrazumijeva se da je u skladu s ugovorom ako:
- (a) odgovara opisu koji je dao trgovac i imaju osobine robe koju je trgovac predao potrošaču kao uzorak ili model;
- (b) je prikladna za svaku namjenu za koju je potrošač treba i s kojom je upoznao trgovca u trenutku sklapanja ugovora i na koju je trgovac pristao;
- (c) je prikladna za upotrebu u svrhe za koje se proizvodi iste vrste obično koriste;
- (d) pokazuje kakvoću i funkcionalnost kakve su uobičajene za robu iste vrste i koje potrošač može razumno očekivati, s obzirom na prirodu robe i uzimajući u obzir bilo koju od javnih tvrdnji koje je o specifičnim osobinama robe dao trgovac, proizvođač ili njegov predstavnik, posebno prilikom reklamnog oglašavanja ili na etiketama.
3. Za potrebe ovog članka, ne smatra se da postoji neusklađenost s ugovorom ako je, u trenutku kada je ugovor sklopljen, potrošač bio svjestan ili razumno nije mogao ne biti svjestan neusklađenosti ili ako je neusklađenost uzrokovana materijalima koje je potrošač isporučio.

⁽¹⁾ SL L 115, 17.4.1998., str. 31.

⁽²⁾ SL L 166, 11.6.1998., str. 51.

4. Trgovac se ne može smatrati odgovornim za javne izjave prema stavku 2. točki (d) ako:

- dokaže da nije znao, a razumno nije ni mogao znati za tu izjavu,
- dokaže da je u trenutku sklapanja ugovora ta izjava bila točna, ili
- dokaže da ta izjava nije mogla utjecati na donošenje odluke o kupnji robe široke potrošnje.

5. Bilo koja neusklađenost koja proizlazi iz pogrešne ugradnje robe široke potrošnje smatra se ekvivalentnom neusklađenosti robe ako je ugradnja robe jedna od obveza prema prodajnom ugovoru, a robu je ugradio prodavač ili je ugrađena pod njegovim nadzorom. Isto se primjenjuje i u slučaju kada je proizvođač predvidio ugradnju od strane potrošača, i potrošač je izvršio ugradnju, a do pogrešne ugradnje došlo je zbog nedostataka u uputama za ugradnju.

Članak 3.

Prava potrošača

1. Trgovac je odgovoran potrošaču za bilo kakvo odstupanje koje postoji u trenutku isporuke.

2. U slučaju neusklađenosti, potrošač ima pravo da mu se roba besplatno dovede u sklad s ugovorom putem popravka ili zamjene, u skladu sa stavkom 3., ili da mu se odobri odgovarajuće umanjeње cijene ili raskid ugovora u odnosu na tu robu, u skladu sa stavicima 5. i 6.

3. Potrošač od trgovca kao prvo može tražiti popravak robe ili zamjenu robe, u oba slučaja besplatno, osim ako je to nemoguće ili nije u razmjeru s vrijednošću.

Smatra se da ispravljanje pogreške nije u razmjeru s vrijednošću ako trgovcu nameće troškove koji su, u usporedbi s alternativnim rješenjem nerazumni, vodeći računa o tome:

- koju bi vrijednost roba imala kada ne bi bilo neusklađenosti,
- značaj neusklađenosti, i
- bi li alternativno rješenje moglo biti provedeno bez značajnih neugodnosti za potrošača.

Svaki popravak ili zamjena izvršit će se u razumnom roku i bez bilo kakve značajne neugodnosti za potrošača, vodeći računa o prirodi robe i svrsi u koju je ta roba potrošaču potrebna.

4. Izraz „besplatno” u stavicima 2. i 3. odnosi se na nužne troškove nastale kako bi se proizvod doveo u sklad s ugovorom, posebno na poštanske troškove, troškove rada i materijala.

5. Potrošač može tražiti odgovarajuće umanjeње cijene ili raskid ugovora:

- ako potrošač nema pravo ni na popravak niti na zamjenu, ili

— ako trgovac nije osigurao rješenje u razumnom roku, ili

— ako trgovac nije osigurao rješenje bez velikih neugodnosti po potrošača.

6. Potrošač nema pravo na raskid ugovora ako se radi o neznatnoj neusklađenosti.

Članak 4.

Pravo na zaštitu prava

Kada je utvrđena odgovornost zadnjeg trgovca prema potrošaču za neusklađenost do koje je došlo zbog postupka ili propusta proizvođača, prethodnog trgovca u istom ugovornom lancu ili bilo kojeg posrednika, zadnji trgovac ima pravo pokrenuti postupak za zaštitu svojih prava protiv odgovorne osobe ili odgovornih osoba u ugovornom lancu. Odgovorna osoba ili odgovorne osobe protiv kojih zadnji trgovac može pokrenuti postupak za zaštitu svojih prava i na koji način određuje se nacionalnim pravom.

Članak 5.

Rokovi

1. Trgovac se smatra odgovornim prema članku 3. kada neusklađenost postane očita u roku od dvije godine od datuma isporuke robe. Ako su, prema nacionalnom pravu, prava utvrđena člankom 3. stavkom 2. podložna vremenskom ograničenju, istek tog roka ne može uslijediti prije isteka razdoblja od dvije godine od datuma isporuke.

2. Države članice mogu predvidjeti da potrošač, kako bi mogao koristiti svoja prava, mora obavijestiti trgovca o neusklađenosti u roku od dva mjeseca od datuma na koji je tu neusklađenost otkrio.

Države članice obavješćuju Komisiju o primjeni ovog stavka. Komisija prati utjecaj postojanja te opcije za države članice na potrošače i na unutarnje tržište.

Najkasnije do 7. siječnja 2003. Komisija priprema izvješće o primjeni ovog stavka od strane država članica. To se izvješće objavljuje u *Službenom listu Europskih zajednica*.

3. Ako to nije drukčije predviđeno, za svaki nedostatak koji postane očit u roku od šest mjeseci od isporuke robe smatrat će se da je postojao i u trenutku isporuke osim ako je ta pretpostavka u neskladu s prirodom robe ili prirodom neusklađenosti.

Članak 6.

Jamstva

1. Jamstvo je pravno obvezujuće za ponuđača prema uvjetima utvrđenima u izjavi o jamstvu i povezanom reklamnom oglašavanju,

2. U jamstvu se:

- izjavljuje da potrošač ima zakonska prava prema primjenjivom nacionalnom zakonodavstvu koje uređuje prodaju robe široke potrošnje i jasno naglašava da na ta prava to jamstvo nema utjecaja,
- navodi, jednostavno i razumljivim riječima, sadržaj jamstva i bitne pojedinosti koje je potrebno znati za ostvarivanje prava koja su navedena u jamstvu, kao što su trajanje jamstva i geografsko područje na koji se odnosi, te ime i adresa davatelja jamstva.

3. Na zahtjev potrošača, jamstvo mu se stavlja na raspolaganje u pisanom obliku ili putem nekog drugog trajnog medija koji mu je dostupan i pristupačan.

4. Država članica u kojoj se proizvod široke potrošnje prodaje može, u skladu s Ugovorom, odrediti da unutar njezinog državnog područja tekst jamstva bude na jednom jeziku ili na više jezika koje će odrediti među službenim jezicima Zajednice.

5. Ako neko jamstvo ne odgovara uvjetima iz stavaka 2., 3. ili 4., to ni na koji način ne utječe na njegovu valjanost pa potrošač ipak može računati na jamstvo i tražiti da se ono poštuje.

Članak 7.

Obvezujuća priroda

1. Bilo kakvi ugovorni uvjeti ili sporazumi sklopljeni s trgovcem prije nego što je trgovcu skrenuta pozornost na postojanje neusklađenosti, a kojima se izravno ili neizravno odriče od ili ograničavaju prava koja proizlaze iz ove Direktive, nisu, kako je predviđeno nacionalnim pravom, obvezujući za potrošača.

Države članice mogu odrediti da, u slučaju rabljene robe široke potrošnje, trgovac i potrošač mogu dogovoriti ugovorne uvjete ili sklopiti sporazume koji previđaju kraće vrijeme odgovornosti trgovca nego što je to utvrđeno u članku 5. stavku 1. Takvo razdoblje ne može biti kraće od jedne godine.

2. Države članice poduzimaju neophodne mjere kako bi osigurale da potrošačima ne bude uskraćena zaštita koju predviđa ova Direktiva u slučaju da je pravo države nečlanice određeno kao pravo koje se primjenjuje na ugovor u slučaju kada je ugovor usko povezan s državnim područjem države članice.

Članak 8.

Nacionalno pravo i minimalna zaštita

1. Prava koja proizlaze iz ove Direktive izvršavaju se ne dovodeći u pitanje ostala prava na koja se potrošač može pozivati prema nacionalnim pravilima koja uređuju ugovornu i neugovornu odgovornost.

2. Države članice mogu usvojiti ili zadržati na snazi i strože odredbe, spojive s Ugovorom u području na koje se odnosi ova Direktiva, kako bi zajamčile višu razinu zaštite potrošača.

Članak 9.

Države članice poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi obavijestile potrošača o nacionalnom pravu kojim se prenosi ova Direktiva i potiču, gdje je to prikladno, strukovne organizacije da obavješćuju potrošače o njihovim pravima.

Članak 10.

Prilog Direktivi 98/27/EZ dopunjuje se kako slijedi:

„10. Direktiva 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i jamstvima za takvu robu (SL L 171, 7.7.1999. str. 12).”

Članak 11.

Prenošenje

1. Države članice donose zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s ovom Direktivom najkasnije do 1. siječnja 2002. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Kada države članice donose ove mjere, te mjere prilikom njihove službene objave sadržavaju uputu na ovu Direktivu ili se uz njih navodi takva uputa. Načine tog upućivanja određuju države članice.

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 12.

Preispitivanje

Komisija, najkasnije do 7. srpnja 2006., preispituje primjenu ove Direktive i podnosi izvješće Europskom parlamentu i Vijeću. U izvješću se ispituju, između ostalog, razlozi za uvođenje izravne odgovornosti proizvođača a, ako je to primjereno, prilažu mu se prijedlozi.

Članak 13.

Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu na dan objavljivanja u *Službenom listu Europskih zajednica*.

Članak 14.

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu 25. svibnja 1999.

Za Europski parlament

Predsjednik

J. M. GIL-ROBLES

Za Vijeće

Predsjednik

H. EICHEL